

Hazrat Inayat K H A N

G a y a n

Poznámky o hudbě mlčení

P ř e d m l u v a

Co znamená slovo Gayan? Jde o pojem, převzatý z hudebního slovníku, jehož se užívá v Persii a v Indii, aby se vyjádřil určitý druh hudebního a básnického výrazu. Může se vyjádřit buď slovem "zpěv", nebo lépe jako "zpívání".

Kromě toho názvy v čele jednotlivých částí Gayanu rovněž náležejí k tomuto slovníku. Jejich význam je vysvětlen níže. Mají v mluvě Khanově koncovky mužského rodu -a. My jsme je zaměnili koncovkami -y, aby bylo patrné jejich množné číslo.

Když Hazrat Inayat Khan mluví o vibracích, které tvoří projevený svět a jež v celku my nazýváme vesmírem, praví: "Podle zákona harmonie mají zvuk a barva vliv na lidskou duši. Barva mluví ke zjemnělé duši, zvuk k duši ještě jemnější."

Hazrat Inayat Khan, sám jsa hudebníkem, vždycky pociťoval krásu zvuku velmi silně. Proto bylo pro něho přirozené vyjadřovati myšlenku v rytmickému jazyku. Právě jako Rabindranath Thákur, i on překládal své myšlenky do angličtiny, aby je učinil přístupnější Západu.

Čteme-li "Poznámky k hudbě mlčení", nesmíme zapomenout, že jsou výrazem hlubokého filosofického a mystického poznání. Vyvolávají v nás chvění, podobná hudební resonanci. Vždyť hudba, která obsahuje rytmický prvek, o němž jsme se zmínili, je v podstatě projevem harmonie Božské myšlenky. Ve shonu pozemského života jen zřídka zaslechneme tuto harmonii a často neporozumíme učení, jež nám přináší. Jaký je smysl tohoto učení? Poslyšme o něm několik slov Hazrata Inayat Khana: "Když je duše v souladu s Bohem, veškerá činnost se stává hudbou."

Význam pojmů použitých v čele jednotlivých kapitol:

Alapy - Bůh mluví k člověku (Hlavní téma poselství)

Alankary - Svěrázné vyjádření myšlenky

Buly - Zanícená slova

Čaly - Osvícená slova

Gamaky - Srdce básníkovo se vyjadřuje

Gayatri - Modlitby

Ragy - Duše volá Boha milovaného

Sury - Bůh mluví osvícenou duší

Taly - Rytmičké výrazy myšlenky

Tany - Duše mluví s přírodou

Alapy

Možno-li postřehnouti odlesk mého obrazu v člověku, možno-li nalézt nebe a zemi v člověku, co potom jest na světě, co by se nenacházelo v člověku? Prozkoumáme-li ho, zjistíme, že je v něm mnoho věcí.

Vydáš-li se na cestu, abys mne našel, vyjdu ti vstříc, abych tě přijal.

Dej mně všechno, co máš, a též já ti dám vše, co mám.

V muži jsem načrtl svůj obraz, v ženě jsem jej dokončil.

V muži jsem ukázal svou laskavou povahu, v ženě jsem vyjádřil své božské umění.

Bůh jest odpověď na všechny otázky.

Uskutečni Boha a Bůh z tebe učiní skutečnost.

Bůh stvořil člověka a člověk vytvořil dobro a zlo.

Bude-li si všemocný Bůh přátel, má moc učiniti z tvého štítu jedovatý meč a dokonce proměnit tvou vlastní ruku v ruku protivníkovu.

Dej všechno, co máš a vezmi všechno, co se ti dává.

Tvoji velcí nepřátelé jsou ti, kdo jsou ti blízcí a drazí, avšak tys sobě největším nepřítelem.

(1. Míváme ve zvyku považovati za své nepřátele ty, kdo nás nemají rádi. V duchovním smyslu je naším nepřítelem jen ten, koho máme rádi více než Boha, a proto my sami jsme si největšími nepřáteli. Obvyklí nepřátelé jsou jimi pro nás duchovně jen tehdy, když i my je nenávidíme, protože jak nenávisť vůči světu, tak láska k němu nás odvádějí od Boha. Tu se nám dostává nového zdůvodnění Kristova: "Milujte nepřátele své.")

Ať zvolíš kteroukoliv cestu, dobrou nebo špatnou, věz, že za tebou je vždycky mocná ruka, aby ti pomohla ji sledovati.

Hlasateli míru, dříve než budeš chtít přivodit mír na světě, nastol jej napřed v sobě.

Člověče, tys pánem života zde dole i na druhé straně.

Světlo se zrodilo z prostoru a prostor se jím ozářil.

Neplatí-li ti bližní dluhy, snášej to trpělivě. Každý halěr ti bude jednou splacen i s úrokem.

Věř, že Bůh ti pomáhá a uvidíš jeho ruku tajně pracovati všemi prostředky.

Alankary

Lhostejnosti, můj nejdůvěrnější příteli, lituji, že jsem neustále nucena jednat proti tobě jako tvůj protivník.

Má skromnosti, tys závojem, pod nímž se skrývá má hrdost!

Pýcho, jak světec tak hříšník pijí z tvé číše!

Pýcho, tys na zemi zřídlem vína, k němuž králové nebes chodí pít!

Páve, zdaliž není marnivost to, jež tě podněcuje k tomu, abys tančil!

Mé bosé nohy, kráčejte zlehounka cestou života, aby si trny na cestě nemusely stěžovati, že po nich dupete!

Můj ideále! Představuji si někdy, že si hrajeme na houpačku. Když stoupám, ty sestupuješ níže než mé nohy, a když klesám, ty se zdvíháš nad mou hlavu.

Závislosti na sobě! Ochuzuješ mne a obohacuješ zároveň.

Můj milovaný ideále! Hledám-li tě na zemi, nesměješ se mi na nebi?

Mé citlivé srdce! Jak často si přeji, abys bylo z kamene.

Má omezenosti! Tys plevou v oku mé duše.

Peníze, vy jste zároveň požehnáním i prokletím! Z přátel děláte nepřátele a z nepřátel přátele. Zaháníte životní úzkosti a zároveň je přivoláváte!

Vlny: Jsme Upsáry (vlny) oceánu! Tančíme podle hudby větrů. Nehledáme pozemské pohledy. Jediný Indrův pohled je nám odplatou. Čase, neviděl jsem tě, ale slyšel jsem tvé kroky!

Čase, neviděl jsem tě, ale slyšel jsem tvé kroky!

Čase, v mých hodinách smutku se vlečeš, ve chvílích radosti běžíš, a v době, kdy trpělivě čekám, se zastavuješ!

Nebe, tys oceánem, na němž pluje loď mé představivosti!

Má bytosti, uvažuj! Nečiň výčitky nikomu, nechovej zášť proti nikomu, nesmýšlej nepřátelsky vůči nikomu! Buď moudrá, snášenlivá, obezřelá, uctivá a dobrá ke všem!

Má nezávislosti! Kolik jsem pro tebe učinil obětí a přece nejsi spokojena.

Má samovolná důvěřivosti! Kolikrát jsi mne zklamala! A přece tě pořád následuji se zavřenýma očima.

Mé choutky, čím jste? Jsme vlnami, které se zdvíhají v tvém srdci.

Co jsi, má představivosti? Jsem řekou, která napájí kašnu tvého ducha."

Buly

Nebe a peklo jsou hmotným projevem příjemných a nepříjemných myšlenek.

Všechny dobré činy celého života mohou být smeteny vlnami, které rozpoutává jediný hřích.

Učený člověk bez silné vůle je jako hlava bez těla.

Všechno, co se ovládá, se udrží. Na co se nedbá, to se rozptýlí.

Čisté svědomí nám poskytuje sílu lví, ale špatné svědomí i lvy promění v zajíce.

Naše přirozenost jest jediné, co vytváříme během života.

Buď dobrý nebo špatný, neboť nemůžeš být dvojm!

Pravda je božské dědictví, uložené v hloubi každého lidského srdce.

Jen z úcty k ostatním královská duše poslouchá zákon, jinak stojí mimo zákon.

Kdo může žít podle svého ideálu, je králem života.

Bůh, který je srozumitelný člověku, je lidským výtvozem, avšak ten, který přesahuje jeho rozum, je skutečným Bohem.

Čím více se blížíme ke skutečnosti, tím blíže jsme k jednotě.
(2.)

(2. A naopak. Čím vzdálenější jsme skutečnosti, tj. Boha, tím více se cítíme oddělenými bytostmi. Míra pocitu oddělenosti od ostatních je dobrou mírou duchovnosti.)

Celý život nestačí k tomu, abychom se naučili, jak žít ve světě. (3.)

(3. Umět totiž žít ve světě znamená umět nalézt Boha. A toho dosahuje málokdo.)

Člověk pátrá po zázracích. Kdyby jen věděl, jaký zázrak je lidské srdce.

Mnoho špatností se rodí z bohatství, ale chudoba jich způsobuje ještě více.

Neplač se smutnými, ale utěšuj je. Jinak tvé slzy jen zalijí květinu jejich zármutku.

Zdůvodnění činí opozičního ducha.

Reforma má pole působnosti ve všech dobách.

Když člověk dosáhne poslední pravdy, zjistí, že neexistuje nic, co by nebylo v něm.

Rozum je zdání skutečnosti.

Lepší je zemřít, než si přát přízeň malicherné bytosti.

Ukolébej ďábla, aby usnul, ale nevzbouzej ho, když spí.

Pohyb je život. Nedostatek pohybu je smrt.

Není na světě činnosti, jež by mohla být označena pečetí hříchu nebo ctnosti. Pramení ze vztahu s duší, která z ní činí hřích nebo ctnost.(4)

(4. Činnost jakéhokoliv druhu je neutrální a nezpůsobuje karmu, když je vykonávána odosobně. Proto je možná karma-jóga.)

Skutečnost se dokazuje sama sebou.

Není užitečné chtít dokazovat, co ve skutečnosti není.

Ostrý jazyk vniká hlouběji než špička bajonetu a šlehavá slova zraňují krutěji než meč.

Je třeba roztavit lidské srdce jako kov, dříve než je můžeme odlít do žádoucího charakteru.

Mystik nečeká na záhrobí, nýbrž dělá vše, aby pokračoval již teď.

Síla žádá, aby ses jí podrobil. Nemůžeš-li ji přemoci odporem, zmož ji tím, že se podrobíš. (5)

(5. V neodporování je větší síla než v odporu silou tělesnou nebo duševní, avšak jen tehdy jde o neodporování celou bytostí, o skutečné odzbrojení a odpuštění i v duši, v myšlenkách a v paměti, nejen v činech. Takové úplné, dobrovolné a svobodné neodporování porazí nejhorší zlo.)

Proud, který teče ze studánky lásky, vyvěrá z lásky vůči nějaké bytosti. A rozlije-li se, promění se v lásku universální. (6)

(6. Láska k bytostem je učitelem lásky k Bohu.)

Kdo ve svém srdci uprazdňuje místo pro ostatní, najde i pro sebe všude nějaké přístřeší.

Lidská osobnost je jako hudební skladba. Má individuální tvar a rytmus.

Je třeba se přiznati a nesvalovati svou chybu na jiné.

Hříšník s citlivým srdcem má větší cenu než světec, ztvrdlý svou nábožností.

Máme-li překonati chybu, jest napřed zapotřebí poznati, jakou chybu jsme udělali, abychom se jí mohli napříště vyvarovat.

Lidské srdce je lastura, v níž se nachází perla upřímnosti.

Člověk uvažuje tak, aby se napřed shodl sám se sebou.

Jednota ducha zaručuje úspěch.

Vývojem láska ve tvaru dosahuje vrcholu v lásce bez tvaru.

Když se člověk povznese nad smysl pro povinnost, stane se mu povinnost radostí. (7)

(7. Většina lidí tu na světě žije tak, jako by jediným vodítkem veškeré jejich činnosti a myšlení byly různé povinnosti. Mají povinnosti v zaměstnání, vůči rodině, státu, vůči všem a všemu. Jsou jimi tak spoutáni, že jsou jejich otroky. Jak neradostný je takový život a kolik násilí si v něm musí člověk dělat, aniž by přitom skutečně ztrácel sama sebe.)

Zevní život je jen stínem vnitřní skutečnosti.

Síla přesvědčení je tajemstvím všech úspěchů.

Kdo se snaží vylíčiti své chyby jako ctnosti, tápe stále více ve tmách.

Když se závist změnila v žárlivost, rozhořčenost srdce se promění v hoře.

Hmotná ztráta se často změnila v duchovní zisk.

Trpělivě trpěti jest znakem pokroku.

Ideál jest prostředek, ale cíle se dosahuje rozbitím ideálu.

Četní jsou ti, kdo jsou schopni cítiti, několik je těch, kdo umí myslet, ale velmi málo je těch, kdo vyjádřili své myšlenky. Oběť má jen tehdy cenu, když se k ní svobodně svolí.

Neboj se Boha, ale buď pozorný, co chce a co nikoliv.

Nic nemůže zbaviti radosti člověka, který má správné pochopení.

Optimismus je výslednicí lásky.

Když lakomec ukazuje něco štědrosti, vyhlašuje ji na trumpetu. (Vytrubuje ji kolem sebe).

Upřímný člověk vydává vůni, kterou cítí všechna upřímná srdce.

Nejsi-li schopen kontrolovati svou myšlenku, nebudeš moci ji udržeti. (8)

(8. Bez schopnosti soustředění není schopnosti ovládnání sama sebe.)

Všechno, co zdržuje člověka na cestě k vytouženému cíli, je svod. Víra v osud jest jen jedinou stránkou pravdy, není vším.

Dej své dobráctví stranou, ať se nestýká s tvou pýchou.

Odmítá-li někdo vyrovnati ti dluh, zaplatí jej Bůh.

Jemné způsoby pohromadě s upřímností vytvářejí živé umění.

Přáti si pomstu znamená rozhodně hasiti žízeň jedem.

Opravdu velké duše stávají se řekami lásky.

Bůh jest ústředním tématem pravého básníka a obrazem, který věštec nepřestává malovati.

Kdo vždycky jen někomu přiděluje svou lásku, ten nezná pravý cit lásky.

Pravá víra není vůbec závislá na rozumu.

Moudrost je jako obzor. Čím více se k němu blížíte, tím více vám uniká.

Když je duše v souzvuku s Bohem, veškerá činnost se stává hudbou.

Duch zoufalství zatarasuje cestu člověkovu a brání mu v pokroku.

Altruistovi poskytuje svět více dobrodiní než sobci, jehož zisk se nakonec ukáže být ztrátou.

Upřímnost je jako růžové poupě v srdci člověka a rozvíjí se zralostí duše.

Úspěch je vyhrazen věřícímu, neboť víra zajišťuje úspěch.

Nikdo zde na zemi nenabude zkušenosti o tom, co mu není určeno.

Není možno přijímati stále chvály bez občasných výtek.
Pochvala i hana si podávají ruce.

Žítí v nepřátelském prostředí je horší než žítí v hrobě.

Věda se rodí ze zrnka intuice, kterou pochopil rozum.

Pravda je jediným úspěchem a pravý úspěch je pravdou.

Obviňovat někoho z chyby způsobuje, že v něm tato chyba zakoření ještě hlouběji.

Smrt je daň, kterou duše musí zaplatit za to, že měla jméno a tvar.

Než se pokusíme poznati Boží spravedlnost, je třeba, abychom se sami stali spravedlivými.

Má-li si člověk uvědomiti Boží dokonalost, musí ztratit své nedokonalé já.

Když volání žákovo dosáhne určité síly, mistr přijde na ně odpovědět.

Nejlepším způsobem života je žítí přirozeným životem.

Neber si příklad z druhého, aby ses mohl vymluviti z vlastních chyb.

Ti, s nimiž je těžká domluva, jsou sami sobě na obtíž.

Kdo opravdově hledá, nezastaví se na poloviční cestě. Buď nalezne nebo se ztratí úplně.

Spíše sympatie než milovanost spokojí tvého hostitele.

Záhrobí je pokračováním téhož života v jiné sféře.

Člověk, který není dosti odvážný, aby se vystavil nebezpečí, nikdy v životě nic nedokáže.

Vnucujeme-li se, nelíbíme se ani lidem, ani Bohu.

Kdo žijí v přítomnosti Boží, očekávají od něho, že bude řídit každý z jejich pohybů.

Nikoliv osobním uskutečněním si člověk uvědomuje Boha, nýbrž tím, že si uvědomuje Boha, uskutečňuje sama sebe.

Chcete-li jíti cestou světců, naučte se napřed odpouštět.

Šetři svými slovy, chceš-li, aby byla mocná.

Stejně jako květ je předzvěstí plodu, tak dětství člověka je záslibem jeho života.

Zahradník používá růží pro záhony a z trní dělá ploty.

Láska, která se projevuje snášenlivostí a odpuštěním, hojí rány srdce.

Největší láska lidského života se často skrývá za lhostejnost.

Nepřipoutanost a nezávislost jsou dvě křídla, která dovolují duši vzlétnouti.

Urážka osoby nízké povahy se podobá vhození kamene do bláta, jímž jsme postříkáni.

Člověk, který dojde sám, je větší, než ten, kdo to učiní s pomocí jiného.

Falešná zdvořilost se podobá klenotům a falešné polibky umělým květům.

Nespolečenský člověk je pro společnost břemenem.

Božství je lidská dokonalost a lidskost je božská omezenost.

Z úcty ukazují mudrci svůj obdiv.

Mnozí přiznají pravdu sobě, ale málokteří ji řeknou jinému.

Záhyb myšlenky tvoří kadeř Milovaného.

Nepřijímej, co nemůžeš vrátiti, neboť životní rovnováha spočívá ve vzájemnosti.

Komu chybí individualita, ten ji hledá útekem do společnosti.

Dáti se na cestu nesouladu je jako vstoupiti do hrdla drakova.

Satan se objevuje v nejkrásnějších ustrojeních, aby člověku zastínil jeho nejvznešenější ideál.

Život je příležitost a je velká škoda, že si toho člověk všimne, až když je příliš pozdě.

Za všemi námi je jen jediný duch a jediný život. Jak potom můžeme být šťastni, když náš bližní je zarmoucen?

Lidské srdce je obydlím duše. Na něm závisí blahobyť a moc duše.

Resignace (vzdání se) má cenu jen po dokonalém činu, na kterém nemůžeme nic změnit.

Láska je náručí božské matky. Otevře-li se, každá duše se do ní vrhá.

Největší tragédií světa je nedostatečnost celkového vývoje. Nic není v životě náhodného. Všechny okolnosti vedou člověka ke stanovenému cíli.

Odpuštění náleží Bohu a stane se výsadou smrtelné bytosti, jen když je od ní někdo požaduje.

Dříve, než budeš moci poznat pravdu, musíš se naučit žít pravdivým životem.

Samotný život se stává Svatým písmem pro probuzenou duši.

Každá chvíle tvého života má větší cenu než cokoliv jiného na světě.

Kdo není schopen věřit sám sobě, je bezvěrcem.

Láska je zbraní, která může překonati všechny překážky na cestě našeho života.

Litujeme-li sami sebe, jsme příčinou všech svých životních těžkostí.

Co dáváme z lásky, nedá se doceniti.

Jen my vnímáme, že čas plyne, ale není to čas sám, protože je Bůh a Bůh je věčný.

Člověk se učí první lekci lásky milováním lidského stvoření, avšak ve skutečnosti je povinnen milovati jedině Boha.

Ten se stane vítězem života, kdo se naučí kontrolovati svůj jazyk.

Optimismus přichází od Boha a pesimismus z lidské mysli.

Mystik začíná s úžasem nad životem a každý okamžik je pro něho zázrakem.

Nemáš zapotřebí hledati světce nebo učitele, postačí mudrc, aby tě vedl po tvé cestě.

Člověk, který se nedovedl poučiti ze své první chyby, jde jistě chybně.

Duch opozice je všude, protože, páry protiv existují ve všem.

Vlastní tělo vyzařuje čistotu duše a jest tajemstvím zdraví.

Sama čistota duše nás podněcuje k čistotě těla.

Čistý život a čisté svědomí jsou chlebem a vínem duše.

Poctivost pochází ze samé podstaty duše.

Zdrženlivost dodává osobnosti důstojnost. Být zároveň vážný a milý, tak jedná mudrc.

Protože nám nepatří ani naše já, co potom na světě můžeme zváti svým.

Všechno v životě je materiálem k potřebě moudrosti.

Zavři oči nad největší chybou jiného, ale neměj na ní nejmenšího podílu.

Není jiného pramene štěstí než lidského srdce.

Člověk nezačne dříve žasnout než podnapilost života ustoupila střízlivosti. (9)

(9. Člověk, žijící jen smysly a rozumem, vůbec netuší, jaké zkušenosti, krása a hlubší zákonitost existují za světem smyslů. Na tyto objevy nemá kdy, protože se neustále opíjí vjemy ze zevního světa. Chtěl-li by prohlédnouti skrz jejich zdánlivě nepropustnou clonu, musel by se tiše pozastavit nad svým pokladem, který nosí ve svém nitru, nebo nad myšlením Kristovým.)

Život vedle hlupáka je horší než smrt.

Bolest je cena, kterou je třeba zaplatit v životě, aby se oživilo srdce.

Trpělivost činí věci cennými a povznáší člověka.

Správná činnost spočívá na vyrovnanosti.

Lidské srdce je chrámem. Jsou-li jeho dveře zavřeny pro člověka, jsou zavřeny i pro Boha.

Věrnost je vůně, která se line z postoje věrného.

Duchovnost je harmonie srdce. Nemůžeme ji získati ani studiem, ani nábožností.

Máme posuzovati mravnost nějaké osoby spíše podle jejího chování nežli podle jejích činů.

Víra kohokoliv má v sobě něco dobrého. Zničení tuto víru znamená zničení Boha toho člověka. (10)

(10. Dříve, než člověk pozná Boha, může si o něm udělat nedokonalou představu svou vírou. Je to jako když mám někam jeti, kde jsem dosud nebyl, a dělám si duševní představu o kraji, který míním navštívit. Taková představa mi pomáhá, abych se těšil na pohled na skutečnou krajinu. Když mi však někdo pohaní onu krajinu a řekne mi, že si o ní dělám mylně krásnou představu,

kteřá neodpovídá skutečnosti, nejen že ochladnu ve své touze se tam podívat, ale možná, že tam ani nepojedu.

Možno říci, že nezáleží tolik na dokonalosti představy, kterou jsme si vytvořili o Bohu dříve, než jsme jej poznali, jako spíše na silném předsevzetí a vytrvalosti, s nimiž sledujeme svůj ideál víry. Na své představě postupně s nabýváním pravého poznání budeme dělat nenásilně a vývojově opravy, takže upřímně pojatá, ale zcela chybná počáteční představa o Bohu, ukáže se stejně mocným prostředkem k dosažení poznání, jako představa zdánlivě

z lidského hlediska dokonalá. Nebouřejme proto bez rozmyslu víru člověka, o níž si myslíme, že je mylná, nejsme-li si jisti, že mu ji budeme moci okamžitě nahradit lepší a dokonalejší věrou, a že on tuto novou víru bude schopen přijmout a že ona bude odpovídat jeho individualitě.

Nebudeme-li dbátí všech těchto ohledů, můžeme v pravém slova smyslu zabít Boha dotyčného věřícího člověka, tj. trvale nebo na dlouhou dobu uzavřít cestu k duchovnímu pokroku.)

Rozum je tisíciplátečný květ, jehož jeden list kryje druhý.

Kdo nepoznává Boha nyní, pozná ho dříve nebo později.

Úspěchu se dosahuje, když svobodná vůle a okolnosti pracují ruku v ruce.

Upřímný cit nemá zapotřebí slov. Dokonce mlčení může vyjádřit uctivé chování.

Přirozená prostota je známkou světců.

Srdce je branou Boží. Klepáš-li na ni, dostaneš odpověď.

Špatný vliv musí být přijímán bojovně.

Není nic většího než láska.

Kdo se proviňují stejným způsobem, spojují se a dělají ctnost ze společného hříchu.

Život může být plný požehnaní, víme-li, jak je přijímat.

Stín sleduje tělo, kamkoliv ono kráčí. Právě tak lež pronásleduje pravdu.

Život ve světě je klamný, a kdo jej milují, libují si ve lži.

Nic, co je klamného, nemůže mít úspěch. A dostaví-li se zdánlivý úspěch, užitek z něho nebude opravdový.

Vše, co vzbuzuje v srdci žádost, zbavuje je svobody.

Bůh všechno může. Člověk vlivem své omezenosti zná nemožnost.

Nadšení ducha je tvůrcem veškeré krásy.

Jediná ctnost může odolávat tisíci neřestem.

Špatnost, projevená inteligentní osobou, je jako jedovaté ovoce, zasazené do úrodné země.

Na životních pohromách nezáleží. Daleko větším neštěstím je zůstatí stát na místě.

Uvažování se rodí v srdci a vyvíjí se v hlavě.

Nepřipoutanost je klíč ke všem tajemstvím života.

Život je diferencován proto, že páry protiv jsou ve všem.

Nic nezískáme v tomto bazaru života, co bychom nemuseli dříve nebo později zaplatit.

Diamant musí býti broušen, aby mohl zazářit v plném lesku.

Nad dobrotou je pravda, která je božskou vlastností.

Špatné svědomí zbavuje vůli její síly.

Taková odpověď je vsukutku inspirovaná, která vyvrací otázku.

Žert osvěcuje inteligenci a rozhání mraky melancholie, které obklopují lidské srdce.

Kdyby jen člověk věděl, co je za jeho svobodnou vůlí, nenazýval by ji nikdy "má vůle", nýbrž "tvá vůle".

Sloužití Bohu znamená, že každý z nás má pracovat pro všechny.

Chcete-li vyzkoušet hloubku charakteru nějakého člověka, zkoušejte jej v tom, čeho má nejvíce zapotřebí.

Pro nedostatek vlastního osobního magnetismu hledá člověk magnetismus u jiných.

Láska se rodí v harmonii a harmonie rodí krásu.

Nábožnost se dokazuje obětí.

Lidskýma rukama Bůh načrtává a provádí své plány v přírodě.

Právě jako oheň může vařit nebo spálit pokrmy, tak také utrpení ovlivňuje lidské srdce.

Každé přání zvětšuje moc člověka splnit jeho základní přání, které je cílem každé duše.

Rozvážlivost je známkou mudrce.

Víra v sebe má dosáhnouti svého vrcholu ve víře v Boha, neboť víra je živá sebedůvěra.

Duševní postoj člověka lze vyčísti z jeho tváře.

Dobrota sama je přirozená, získává se přirozeným životem.

Mysl má býti naším poslušným sluhou. Je-li naším pánem, stává se náš život těžkým.

Každá dobrá nebo špatná zkušenost je jedním krokem kupředu ve vývoji člověka.

Není užitečné říkati, že znáš pravdu. Kdybys ji znal, zůstal bys mlčenlivý.

Lidské utrpení je první výzva, na kterou máme odpověděti.

Hřích živí oheň ctnosti.

Důvtip je umění inteligence.

První lekce, jíž se má naučiti ten, kdo hledá pravdu, jest býti pravdivý vůči sobě.

Lidé obezdívají čtyřmi stěnami své myšlenky ze strachu, aby jejich duch si neprokleštil cestu závorami vězení.

Je snadné státi se učitelem, ale neskadné státi se žákem.

Duše se povznáší nebo klesá účinky vlastní myšlenky, slova a činu.

Láska vzniká pohnutím, upadá vášní.

Právě jako jed v některých případech působí jako lék, tak také působí zlo.

Celý běh života je cesta z nedokonalosti k dokonalosti.

Každá ctnost je jen výrazem krásy.

Každá duše má v životě vlastní cestu. Chce-li se řídit cestou jiné duše, musí si od ní vypůjčiti její oči, aby ji viděla.

Odpověď je obsažena v otázce. Není otázky bez odpovědi.

Ten, kdo žije ve svých nejvyšších citech, žije v nebi. Vyjádřili je slovy, klesá na zemi.

V osobnosti člověka se značí její myšlenky a činy.

Tento stále se měnící svět učí rozumu, avšak moudrost pramení z podstaty života.

Voliti případná slova pro vyjádření své myšlenky je jako střílení do terče.

Život pravdy dovoluje člověku uvědomiti si Boha.

Celý život je chemickým procesem, a znalost této chemie pomáhá člověku žít šťastným životem.

Mystik sám má v sobě své panství a vládne jím královsky.

Voda, která obmývá srdce, je ustavičný proud řeky lásky.

Jakmile se člověk stává přímý, otevírá se před ním přímá cesta.

Není možno býti člověkem a nedopouštěti se chyb.

Pokořené sebevědomí překáží záření obličeje.

Vývoj osobnosti je pravým cílem lidského života.

Člověk vyjadřuje svou duši ve všem, co činí.

Duše nově zrozená povstává ze skořápky zlomeného srdce.

Tajemství božství spočívá v kráse.

Není lepšího společníka než samoty.(11)

(11. To platí pro poměrně duchovně vyspělého, který dovede žít vlastním vnitřním životem. Samota totiž dovede vynést na povrch nejenom čisté myšlenky, ale také celé podvědomí se všemi neřestmi a žádostmi. Takový útok podvědomí, vyvolaný samotou nebo pústem, způsobil už pád mnoha duší.)

Kdo si uvědomuje účinek svých činů sám na sobě, počíná rozšiřovat svůj rozhled po životě.

Život je tím, čím je. Nemůžete jej změnit, avšak sami se můžete změnit.

Býti sám se sebou znamená býti s přítelem, jehož společnost trvá navždy.

Slovo je známka života, ale mlčení je samotným životem.

Kdo neumí zachovávat tajemství, nemá hloubky. Jeho srdce je jako převržená nádoba.

Moudrost získáváme v samotě.

Každé přání v životě má svou odpověď. Kdyby tomu tak nebylo, stvoření by přestalo pokračovat.

Kdo jasně vidí cíl života, je už na cestě.

Člověk dosahuje cíl svého života úplným vývojem své přirozenosti.

Člověk ničí, co činí Bůh, Bůh láme, co člověk ničí.

Všechno je dobré. Ale všechno není ani pro každého dobré ani vždycky správné.

Nezaložíme-li svou naději na pravdě, jaký jiný základ jí budeme moci dát?

Život je pokrok. Přestat pokračovat znamená zemřít.

Pravda je skryta v srdci přírody. Proto je samozřejmé, že člověk ukrývá všechno, co je vzácné.

Falešné já je falešný bůh. Pravý Bůh se neobjeví dříve, než je falešný bůh zničen.

Kdo miluje přírodu, je opravdovým uctivatelem Boha.

Poskytujeme volný běh svým chybám, když zůstáváme vůči nim pasivní.

Když nás někdo neposlouchá, musíme vědět, že je to proto, že nevěříme tomu, co říkáme.

Když je zkaženost všeobecná, většina lidí ji považuje za normální stav.

Začínající láska žije jen ze vzájemnosti. Když však dosáhne plného rozvinutí, stačí sama sobě.

Kdo uctívá Boha a pohrdá člověkem, uctívá marně.

Nynější stav lidstva je korunou merkantilismu a trůnem materialismu.

Bez humoru je lidský život prázdný.

Vidět život jako celek je nad schopnost většiny lidí.

Všechny stránky života se setkávají a podílejí vespolek na onom ústředním bodu, kterým je Boží Duch.

Trpělivá shovívavost je nejmocnější obranou.

Vše, co je dobré a má hodnotu, je těžko obdržeti.

Čím více se chlubíte svými tituly, tím více zmenšujete hodnotu něčeho, co nemá vůbec cenu.

Neporozumění lidské je příčinou všech různic.

Čím více člověk zkoumá, tím větší v sobě objevuje moc.

Vyrovnanost jest tajemstvím života, nedostatek rovnováhy znamená zničení života.

Vše, co pochází od Boha, jest určeno všem duším.

Nikoliv naše životní postavení, nýbrž náš vztah k životu nás činí buď šťastnými nebo nešťastnými.

Míti zisk ze ztráty jiného není na konec prospěšné.

Moudře mluvit je snažší než moudře žít.

Láska k bližnímu jest sdílnost srdce.

Všechno, co není prosté, je záhadné. A proto moudrost je záhadou pro obyčejného ducha.

Čaly

Duchovní vůdce plní úlohu Kupidovu, neboť přibližuje k Bohu duše, které ho hledají.

Sufi má snahu nahlížeti na všechno ze dvou stránek, i z hlediska vlastního, i z hlediska druhého člověka.

Pravé náboženství je pro sufiho oceánem pravdy, jehož vlnami jsou různé druhy věr.

Není každému člověku dáno viděti čistou pravdu. Kdo má tento dar, nemusí se již učit.

Tvůrce je skryt ve vlastním stvoření.

Přirozené náboženství je náboženství krásy.

Bůh na nebi je stejné světlo jak oheň na zemi nebo slunce na obloze.

Lidé se rádi poddávají krásě a neradi moci.

Stvoření je nejen přírodou Boží, ale i jeho uměním.

Pýcha je síla, která se skrývá za každým podnětem a vynáší na povrch současně i to nejhorší i to nejlepší v člověku.

Čas a prostor jsou jen délka a šířka nekonečna.

Člověk je domýšlivý, když si žádá, aby se Bůh vyjadřoval slovy.(12)

(12. Neví, že lidská řeč není ani zdaleka nejdokonalejším dorozumívacím nástrojem.)

Mezi milionem lidí, kteří věří v Boha, je sotva jeden, který uskuteční Boha.

Božský ideál je květem stvoření a uskutečnění pravdy je jeho vůní.

Opravdový uctívatel Boha vidí jeho osobu ve všech tvarech a tím, že si váží člověka, váží si Boha.

Skrytá touha Stvořitelova je tajemstvím celého stvoření.

Marnost je celkový výsledek veškeré činnosti zde dole.

Krása je předmětem, který hledá každá duše.

Krása je životem umělcovým, tématem básníkovým, duší hudebníkovou.

Přitažlivá osobnost je tak cenná jako zlato a tak rozkošná jako voňavka.

Duše, která tančí, vyjadřuje se ve všech svých činech půvabně.

Přitažlivá osobnost je jako skvělé umělecké dílo, které nádavkem obživlo.

Život je to hlavní, co bychom si měli vážit, a pravý život je život vnitřní, uskutečnění Boha.

Duše Kristova je život vesmíru.

Matka byla nástupištěm Ježíšovým ke kristovskému vědomí.

Bůh mluví k prorokovi Božskou řečí a prorok ji převádí do lidské řeči.(13)

(13. Tímto převodem do nedokonalé mluvy se sice stává věčná Pravda srozumitelnou, ale zároveň jen obraznou pravdou. Je to obraz Boží v nedokonalém zrcadle naší mluvy, nikoliv živá skutečnost.)

Osobnost prorokova je důkazem jeho schopnosti prorokovati.

Pravým mečem Mohamedovým bylo kouzlo jeho osobnosti.

Právě jako celá příroda jest stvořena Bohem, tak přirozenost každého jedince je vytvořena jím samým.

Když se osobnost umělcova ponoří do umění, stane se sama uměním.

Marnivost je maska. Skrývá předmět, který přitahuje každou duši.

Marnivost jest korunou krásy a skromnost je jejím trůnem.

Bez skromnosti je krása mrtva, neboť skromnost je duchem krásy.

Každá krása je zahalena přirozeností. Čím je krása nápadnější, tím více je zahalena. (14)

(14. Co je na kráse nápadné, to není pravou její podstatou, nýbrž jen jejím hávem. Pravou krásu můžeme vnímati jen čistým srdcem a osvětlenou myslí.)

Kterou krásu skrývá skromnost, tu jemně odhaluje umění. I když zcela respektuje snahu lidí, odhaluje krásu, kterou skrývají lidské konvence.

Skromnost je závoj, který zakrývá tvář velkých. Sám Bůh je nejskromnější, jelikož nikdo ho nevidí, s výjimkou těch, kdo se mu přibližují.

Bůh žije v přírodě. Je za živa pohřben v umělých tvarech, jež jsou mu hrobem a zakrývají ho.

Přirozenost je samotnou podstatou lidskou, a proto se člověk cítí spojen s přírodou.

Na venkově vidíte slávu Boží, ve městě oslavujete jeho jméno.

Pravé umění nevzdaluje člověka přírody, naopak jej k ní přibližuje.

Dobrá pověst je tak křehká jako křišťál.

Dobrá pověst je známka důvěry, kterou dosvědčujeme člověku. Uchovati ji stává se pro něho svatou povinností.

Buď se velmi starej o svou pověst, anebo o ni vůbec nedbej. Člověk, který nedbá o svou pověst nebere na zřetel ani pověst druhého.

Člověk bez charakteru je jako květ bez vůně.

Ve smyslu pro čest se skrývá Božská jiskra.

Láska je síť, do které se chytají lidská srdce jako ryby.

Když všichni se tážají na souseda, mystik se táže na sebe.

Často je bohatý člověk jen hlídačem svého pokladu.

Každý dědí po svých předcích nejen tělo, ale též ducha.

Nešťastníci ustavičně hledají omluvu pro svou bídu.

Člověk je soužen v životě ze čtyř stran: přirozeností, okolnostmi, zákonem a ideálem.

Dítě, zrozené na zemi, je vypovězencem nebes.

Nikdy se nemáme radovati s bláznem. Hodíš-li mu květ, vrhne po tobě kamenem.

Žádné pouto nemůže tě spoutati, je-li tvé srdce svobodné.

Mír srdce je pravá alchymie, která mění rtuť ve stříbro.

Ve všech směrech, kde se projevuje pokrok, je ideál kompasem, který ukazuje cestu.

Velkých osobností zde dole je málo a ještě méně je těch, kdo je rozeznají.

Není na zemi živoucí bytosti, která by se mohla povznést na úroveň vašeho ideálu, s výjimkou nějakého hrdiny dávných legend.

Pravé já se rodí z popele nepravého já. (15)

(15. Viz Kristovo: "Kdo ztratí svou duši, nalezne ji.")

Kráčíš-li náhodou tmou, není to důvod, proč bys měl pokračovati na cestě tmy.

Hmota je stav ducha.

Živý stav je život sám.

Slova, která osvěcují duši, jsou cennější než drahokamy.

Poklady celého světa nejsou dost velké, aby se jimi zaplatilo jediné slovo, které probouzí duši.

Sympatie zabraňuje srdečním návalům.

Pravý úspěch se vyzkouší na jeho trvání.

Činnost jest myšlenková reakce.

Rozum je pánem nevěřícího a otrokem věřícího.

Když se přání stane stálou myšlenkou, je jeho úspěch zaručen.

Nelze učiniti dosti velkou obět' pro věc svobody.

Jak používáš své inteligence, rozumný člověče, když ji užíváš jen k oplakávání ztracených příležitostí.

Zůstaň v životě pevný jako skála v moři, necitelný a nezviklatelný vlnami, které dorážejí.

Zradíš-li sám sebe, zradí tě všichni.

Láska slézá krok za krokem horu života.

Přijítí na chybu znamená odhalit světlo.

Pravda, upřímně vyjádřená, musí zaručeně uklidnit srdce toho, kdo ji poslouchá.

Poznáme zlato podle čistého zbytku po konci zkoušky.

Abys rozuměl Bohu, musíš si stvořit vlastního Boha.(16)

(16. Mystický žák si všímá, že i jeho sny mluví symboly, vzatými právě z jeho života. Tak také Bůh mluví k němu zprvu lidsky. Asi jako Kristus se stal člověkem jen proto, aby si nás odvedl k sobě přímo z našeho lidství. Můžeme proto směle začít chápat Boha lidsky, připisovat mu ideální lidské vlastnosti, a právě ty, které jsou naším ideálem. Zkrátka, můžeme si Boha stvořit, abychom mu mohli vůbec rozumět, pokud jsme smrtelnými tvory. Jakmile se staneme vědomě nesmrtelnými, odložíme svého stvořeného Boha jako odhazujeme starý šat nebo smrtelné tělo. Nepohrdejme Bohem, kterého jsme si sami vytvořili. Skrze něho mluví Bůh pravý a nestvořený, kterému bychom jako stvoření nemohli rozumět ani v nejmenším.

Svého stvořeného Boha potřebujeme právě tak nutně jako stvořené tělo. Kdybychom obého neměli, nemohli bychom vůbec dospět k dokonalosti. Vězte, že vlastního vytvořeného Boha nemůžeme považovat za nepravého nebo za výplod své představivosti. Vždyť se nám jím projevuje námi a nikým nestvořený věčný Bůh a bez něho by se nám smrtelným projevit nemohl. Kdybychom jej považovali za neskutečného, dopouštěli bychom se stejné logické chyby, jako kdybychom hlas mluvící z rozhlasového přijímače považovali za neskutečný, protože nejsme schopni přímo bez pomoci přístroje slyšet hlasatele v rozhlasovém studiu, jelikož jsme od něho na míle vzdáleni.)

Jedině pravda může mít úspěch, lež je mrhání časem a energií.

Co začíná zklamáním, pokračuje a končí zklamáním.

Mudrc řekne slovem, co nemoudrý nemůže vyjádřit tisíci slovy.

Povznést se ku zduchovníení je pravý cíl každé duše.

Čím více je lidí, s nimiž se můžeš dorozumět, tím více si ověříš, žeš mudrcem.

Chceš-li najít v životě úlevu, povznes se nad komplikace a konvence.

Málo záleží na tom, cos ztratil, pokud jsi neztratil svou duši.

Vřelá slova tryskají z nadšeného srdce.

Jediný okamžik upřímného života je cennější než tisíc let ve lži.

Pesimistický osobní postoj se stává překážkou na cestě.

Nedostatek trpělivosti dává zemřít ctnosti vysílením.

Úspěch dodává zdání skutečnosti i tomu, co je špatné.

Zdánlivá smrt je pravé zrození duše.

Pásti po chybách ostatních, znamená zvětšovatí bezúčelně utrpení, jež nám způsobují vlastní chyby.

Ten, kdo je pánem oboru, který je mu vlastní, je pánem života.

Potlačovatí přání je potlačovatí Božský podnět.

Ano nebo ne rezervovaného člověka má větší váhu než sto slov mluvkových.

Pravda, která porušuje mír a soulad, je horší než lež.

V životě nikdo nemůže snášet nesoulad, ačkoliv mnozí jej udržují z nevědomosti.

Je třeba tisíce lží, aby se zastřela pravda klamným tvrzením. Lží je však tolik, že přece nakonec vždycky prosvítá.

Ten se stává vítězem života, kdo se naučí kontrolovat svůj jazyk a ví zároveň, co má říci a o čem pomlčet.

Jelikož je těžké, aby mudrc správně posoudil činy nejhoršího hříšníka, čím těžší je, aby byl člověk nemoudrý schopen posouditi svatého člověka?

Kázati je umění. Nestačí jen mluvit. Mnozí vyslovují pravdy jako když kovář tluče kovádlinu.

Zasvěcení spočívá v tom, že se učiní krok směrem, který neznáme.

Je větším dobrodiním, máme-li jen takové prostředky, abychom mohli čeliti potřebám každodenního života, než když máme bohatství, které zesiluje životní boj.

Prvním krokem v intuici je rozuměti symbolickému smyslu různých věcí. Dalším krokem je vyjádřiti je symbolicky.

Ne nějaké zvláštní náboženství může dovésti ke zduchovní. Duchovnost je závislá na zladění duše.

Všechno má svůj čas. Tak přichází čas pro vývoj duše. Ten je závislý na rychlosti pokroku člověka během života.

Aby dosáhl svého ideálu, musí člověk začít rozeznávat svá bláznovství, pak se snažit o zlepšení s jistotou, že se může změnit.

Všechno malé při zrození musí být chráněno proti ničivým větrům, které všechno smetou. Právě tak mladá rostlina musí napřed růsti ve skleníku.

Když už je tak těžké pro materialistu, aby žil zde dole, oč těžší je to pro duchovní bytost?

Nevědomý věřící se staví proti inteligentní osobě osobitým tvrzením své víry a tak může z ní udělati nevěřícího.

Sobec si nedovede představit, že by někdo mohl být altruista, a proto nesobeckého člověka stále podezřívá ze lži.

Pravda je světlo, které ozařuje celý život. Pomocí ní se všechno objasňuje a objevuje v pravé tvářnosti.

Právě jako voda ve hmotném světě je živlem, který obmývá a očišťuje, láska obstarává tentýž úkol ve vyšších úrovních.

Je těžké sám se vyvíjeti a zůstat v souladu s těmi, kteří se nevyvíjejí. Člověk má přitom dojem, že je tažen zároveň nahoru i dolů.

Majestát Boží je viditelný v přírodě, ale i nejzažší velikost lidského života jej objeví jen necelý.

Cesta sufiho je prodělání život a přece se držeti nad ním, žít v tomto světě a nedovoliti, aby si ho svět přivlastnil.

Jsa člověkem, může člověk milovati bytost, avšak jeho duše, která je světlem Božím, může milovati nejenom svět, ale také tisíce světů neboť srdce lidské je prostornější než celý vesmír.

Má-li člověk voliti mezi prospěchem duchovním a prospěchem hmotným, zjistí, kde se nachází jeho poklad, zda na zemi nebo v nebi.

Život je nejen příležitostí k vyplnění vlastních přání, nýbrž i dokonce k uskutečnění nejhlubších přání duše.

Vznešenost charakteru je člověku vrozena, právě jako květu je dána vůně. Nikdo se jí nemůže naučit, ani jí nemůže vyučovat.

Je jenom chvíle třeba pro pád z nebe na zemi, ale často ani délka lidského života nestačí pro výstup ze země do nebe.

Pravé dobrodiní je v proudu lásky, který prýští z duše. Kdo dovolí tomuto proudu, aby se nepřestal vylévat za všech životních

podmínek a okolností, bude mu náležeti skutečný pramen dobrodiní.

Dobrá osoba, která je hrdá na svou dobrotu, přeměňuje své perly v oblázky. Ta však, která je špatná, avšak plná lítosti, může obyčejné kameny proměnit v drahokamy.

Jediné slovo bytosti opravdu inspirované odpovídá na sto otázek a nahrazuje tisíc zbytečných slov vysvětlování.

Žiješ-li ve vidění minulosti, pokračuj ve snění a neotevírej oči v přítomnosti. Žiješ-li ve věčnosti, nezneklidňuj se zítřkem.

Žiješ-li však pro budoucnost, učiň vše možné, abys ji připravil.

Samotná čistá pravda nestačí. Pravda musí být proměněna v moudrost. Co je to moudrost? Moudrost je šat pravdy.

Jdeš-li cestou světla a hledáš přitom tmu, je to jako bys byl tažen dvěma póly země. Budeš jimi roztržen a nebudeš moci kráčet nikudy.

Láska ve své plnosti je nevyslovitelná moc, která mluví výše než slova. Člověk není příliš slab, aby nesplnil cokoliv, když láska tryská z jeho srdce.

Radost a zármutek jsou částí jedno druhého. Radost existuje proto, že je zármutek, a kdyby nebylo hoře, nepoznávali bychom radosti.

Člověk se zabývá minulostí a budoucností. Oč podivuhodnější by byl svět, kdyby jen uskutečňoval přítomnost.

Každý okamžik je příležitostí a největší výsadou je vědět, co je to příležitost.

Duch kázně otevírá zrak. Získati ho jest nejvýš potřebné pro pokrok na duchovní cestě.

Když je těžké dokázat, že je pravda pravá, o kolik těžší musí být, máme-li dokázat, že není pravá!

Očistec je ten stav, v němž duch přebývá mezi zrozením myšlenky a jejím uskutečněním.

Padne-li temnota našeho srdce jako stín na srdce jiného, stane se v něm pochybností.

Pravda, vnímaná zralou duší, se vyjadřuje moudrostí.

Zapomenutí na sebe se líbí nejen člověku, ale i Bohu.

Je lépe odmítnouti než přijmouti, co máme neradi.

Žádná oběť lásky nemůže být cennější než slovo nebo čin úcty, neboť úcta je nejvyšším výrazem lásky.

V sobě musíš nalézt svůj ideál. Jediný životní ideál, který je trvalý a pravý, bude ten, který si vytvoříš v sobě.

Všechno, co žije, je duch, co umírá, je hmota.

Začni věřit ve vlastní ideál, přeješ-li si, aby jiní v něj věřili.

Jen pokud jej budeš ctít sám v sobě, potud si jej i ostatní budou vážit.

Moc se velmi často draže platí, než jakou má cenu. Člověk, který se dostane k moci, aniž by věděl, jak jí má užít, nakonec ji ztratí, neboť všechno, co je podrobena moci, se jednoho dne vzbouří.

Člověk dokazuje svoji velikost nebo malost na tom, jakou důležitost připisuje v životě malým nebo velkým věcem.

Dobro a zlo žijí spolu v lidské přirozenosti, avšak, když se projeví jedno, druhé se skryje jako podšívka pláště.

Poněvadž pomocí hmoty duše dosáhne svého nejvyššího uskutečnění, má zapotřebí hmotného těla, aby dosáhla svého cíle.

Výčitky jsou bez konce. Nejen ti, kdo jsou daleko nebo kdo jsou blízko, nýbrž dokonce údy našeho těla jednoho dne nám vyčtou, že se jim nedostalo potřebné péče a pozornosti.

Je mnoho myšlenek, které opíjí člověka, mnoho citů má na duši stejný účinek jako víno. Není však silnějšího vína než odříkání.

Nedostatek štědrosti dokazuje, že brány srdce jsou zavřeny, nic nemůže vyjít z vnitřku, nic nemůže vyjít z vnějšku.

Nic není na zemi nebo na nebi, čeho by člověk nemohl dosáhnout. Může-li i dosáhnouti Boha, co nad to může mít?

Každá duše pátrá zde na zemi různě, odlišně a svým způsobem.

V Bohu může každý nejsnáze dosáhnouti předmět svého snažení.

Lidská individualita se dokazuje svou moudrostí a liší se srovnáním. Jelikož je Bůh dokonalý, je pro člověka nepochopitelný.

Neuskuteční-li se přání, je to důkaz, že jsme si neuměli přát.

Neúspěch je nedostatkem čistoty úmyslu.

Prorokova osobnost je sítí Boží, do které Bůh chytá duše, jež se uchylují do světa.

Inteligentní osoba, která má zlomyslný jazyk, je jako had s jedovatými zuby. Její výsměšné poznámky dělají více zla než štípnutí štírem.

Nenech svou pověst upadnouti do rukou opic. Dívaly by se na ni udiveně, dělaly by si z ní žerty, smály by se jí, předávaly by ji jedna druhé, až by ji rozbily na kusy.

Nesvěřuj se se svým tajemstvím ďáblovi. Učiníš-li to, stal by se ten, kdo by měl být tvým otrokem, tvým pánem.

V sebedůvěře je pravý význam víry, a ve víře tkví tajemství splnění nebo nesplnění kteréhokoliv přání.

S vírou v Boha, s dobrou vůlí, s důvěrou v sebe a s důvěřivým postojem vůči životu člověk vždycky vyhraje svůj boj, ať už se setká s jakýmikoliv těžkostmi.

Mlčení ze skromnosti mluví silněji než smělá slova. Prskavka více hlučí, než kolik vydá světla a za chvíli zhasne. Diamant, který září bez ustání, nepronese nikdy ani slova o svém lesku.

Povznesenost krále nestojí na poddanosti těch, kdo ho obklopují, nýbrž na cti, ve které ho chovají.

Všechno, co existuje, má svou opačnou stránku s výjimkou Boha. Z toho důvodu nemůže být pro nás Bůh pochopitelný.

Každý si vytváříme vlastního Boha, avšak představujeme si jen jeho formu, nikoliv jeho život, a tak si děláme mnoho Bohů jedině Bytosti.

Existuje jediný Bůh, kterého si představujeme jako jediného Boha nebo jako více Bohů, neboť všechna čísla jsou jen rozšířením čísla jeden.

Uvědomí-li si lidské srdce Boha, stane se oceánem, který své vlny rozlévá ke svým přátelům i k nepřátelům.

Pravá duchovnost není nějaká věrouka nebo určitá víra. Je to zušlechtění duše jejím povznesením přes meze hmotného života.

Pravda očišťuje, je nekonečně laskavá a smírná. Avšak co je pravda? Pravda je to, co nelze vyjádřit.

Gamaky

Nepovažuji se za nižší než kdokoliv od chvíle, kdy jsem uskutečnil v sobě jedinou Bytost.

Všechno, co by se mohlo zdát, že mne pozdvihuje, ve skutečnosti mne ve vlastních očích ponižuje. Jediné, co mne povznáší, je úplné zapomenutí na sebe v dokonalém vidění Boha.

Není, co bych považoval pro sebe za příliš dobré nebo za příliš nedostižené, od chvíle, kdy jsem dosáhl vidění svého Pána.

Není činnosti, kterou bych považoval za příliš ponižující pro sebe.

Není tak vysokého postavení, aby ze mne mohlo učiniti hrdějšího než jsem ve své hrdosti z mého Pána.

Láska mne nenadchne více než mě stísňuje nenávisť, protože se mi všechno zdá přirozené. Život je pro mne snem trvale se měnícím, a když odtáhnu své pravé já z nepravého já, vím všechno, zůstáváje sám stranou. Ocítám se tak nad všemi změnami života.

Málo mně na tom záleží, že mě chválí tak, že mě vynášejí ze země na nebesa nebo, že mě haní tak, že mě srážejí z nejvyšších vrcholů do hlubin země. Pro mě je život oceánem v neustálém pohybu a jeho vlny přízně nebo nemilosti se zdvihají a klesají neustále.

Pád mne nezlomí a neodstraší mne. Je to pro mne možnost, abych dosáhl ještě vyšší sféry života.

Nemohl bych oceniti krásu ctností, kdybych nepoznal hříchu.

Mám za to, že každá životní ztráta se rovná svléknutí starého oděvu za účelem obléknutí nového. A ten nový vždycky byl lepší než ten starý.

Mé chyby mne naučily více než mé ctnosti. Kdybych vždycky dobře jednal, nebyl bych lidskou bytostí.

Má intuice mne nikdy neklame, ale klamu sám sebe, neposlechnu-li ji.

Trpělivost je lekce, kterou jsem si dal, když jsem vkročil na zem. Od té doby jsem se jí snažil bez přestání uskutečňovat, ale stále ještě nejsem v ní dost poučen.

Nikoho nekárám za to, co dělá špatně, ale nepodporuji jej v takovém počínání.

Činím-li jiným dobře, pocituji Boží radost, avšak cítím, že si za svou nedbalost zasluhuji jeho pokárání.

Každá duše je přede mnou jako svět a když na ni padne světlo mého ducha, dá mi jasně viděti vše, co obsahuje.

Nic se mi nezdá příliš dobré nebo příliš špatné. Nečiním již rozdílu mezi světcem a hříšníkem od chvíle, kdy nahlížím na život jako na jednotu, která se projevuje ve všem.

Považuji všechno, co činím pro jiného, za učinění Bohu a všechno, co mi činí jiní, za činnost Boží.

Život ve světě mě zajímá nesmírně, avšak po samotě daleko od davu touží duše má.

Pracuji zkrátka, aniž bych se staral o výsledky své činnosti. Nacházím zadostiučinění ve vykonání práce, mně určené, dělám ji co nejlépe podle svých schopností a nepřivlastňuji si její užitek.

Pocituji sám sebe, když jsem sám se sebou.

Tím, že si vážím každé bytosti, se kterou se setkám, uctívám Boha, a tím že miluji každou duši na zemi, oddávám se Jemu.

Všechno mám na světě stejně rád, avšak dávám přednost činiti jiným radost. Je však těžké někomu se líbit.

Jsem ochoten učit se od těch, kteří mě přicházejí vyučovati, a jsem stejně ochoten poučovati ty, kdo si přejí být poučeni.

Považuji každou překážku na své cestě za pobídku k dosažení cíle.

Chtěl bych míti nebe nebo peklo, ale nikoliv očistec.

Nemám v úmyslu vyučovati své bližní, ale ukazovati jim vše, co vidím.

Chválím své vyhnanství, které způsobuje, že žiji daleko od zahrady Edenu! Kdybych byl nezpůsobil tento pád, neměl bych příležitost propátrati hloubky života.

Ve chvíli, kdy opustím tuto zemi, nebudu pyšný na počet svých žáků. Co však mě bude těšit, bude pomyšlení, že jsem přinesl několika duším Jeho poselství, a bude mě uspokojovat, že jim v životě pomohlo.

Nepřišel jsem změnit lidstvo, avšak přišel jsem mu pomoci v pokroku.

Bije-li někdo mé srdce, nezničí je, nýbrž způsobí, že se zastaví a plamen, který z něho vyšlehně se zdvihá jako výkřik země a odpověď stoupá ve mně jako poselství.

Gayatri

Saum

Chvála Tobě, Bože nejvyšší,
všemohoucí, všudypřítomný, vše pronikající,
Bytí jediné.

Vezmi nás do své otcovské náruče,
pozdvihni nás nad hustotu země.

Uctíváme Tvou krásu,
pro Tebe opustíme sebe,
Bože milosrdný a soucitný,
Božský ideále celého lidstva.

Jen Tebe uctíváme a jen po Tobě toužíme.

Otevři naše srdce své kráse,
osvěť naše duše Božským světlem,
Ty, dokonalá láska, harmonie a krásno!

Všemocný tvůrce, posilni nás, sud' milosrdně
naše nedokonalosti.

Pane Bože východu i západu, oblastí nebeských
i pozemských,
bytostí viditelných i neviditelných.

Vylíj na nás svou lásku a světlo,
dej obživu našim tělům, srdcím a duším,
použij nás k úkolům, určeným tvou moudrostí,
a ved' nás po cestě Tvého Božího dobra.

Přitahuj nás k sobě po všechn čas našeho života,

až se v nás bude zračit Tvá milost, Tvá sláva,
Tvá moudrost, Tvá radost a tvůj mír.
Amen

Salet

Pane milostiplný, Mistře, Mesiáši a Spasiteli lidstva,
zdravíme Tě pokorně.

Tys první příčinou a poslední následek,
světlo Boží, duchovní vůdce, alfa a omega.

Tvé světlo přebývá ve všech tvarech,
Tvá láska ve všech bytostech, v milující matce, v oddaném
otci, v nevinném dítěti, v pomáhajícím příteli,
v inspirujícím učiteli.

Dopřej nám Tebe poznati ve všech Tvých svatých jménech
a ve všech Tvých aspektech,
jako je Rama, Krišna, Šiva, Buddha.

Dovol nám poznávati Tebe v Abrahamovi, Šalamounovi,
Zarathustrovi, Mojžíšovi, Ježíšovi, Mohamedovi,
a ve všech jménech a tvarech, která svět vyznává nebo nezná.
Tvou minulost uctíváme,

Tvá přítomnost hluboce osvěcuje naše bytosti
a toužíme po Tvém požehnání do budoucnosti.

Ó, Posle, Kriste, Rabi, Rasule Boží!

Ty, jehož srdce neustále dosahuje Nejvyššího,
přicházíš na zem s poselstvím jako nebeská holubice,
když dharma dokonává,
a vyslovuješ slovo, vzniklé na Tvých rtech jako světlo,
jež naplňuje vzrůstající měsíc.

Nechť hvězda Božského světla, třpytící se ve Tvém srdci
zračí svůj lesk v srdci Tvých uctívatelů.

Nechť poselství Boží se rozletí celou zemí,
osvěcuje celé lidstvo

a přemění je v jediné bratrství,
spojené v otcovství Božím.
Amen

Khatum

Ó, Ty dokonalá lásko, harmonie a krásno,
Pane nebes i země,
otevři naše srdce, abychom mohli slyšeti Tvůj hlas,
který stále přichází z hloubky naší bytosti.
Odhal nám své Božské světlo, ukryté v našich duších,
abychom mohli život lépe poznávat a rozuměti mu.
Ó, Bože milosrdný a soucitný,
dej nám Tvou velkou dobrotu,
pozdvihni nás nad rozlišování a rozdíly,
jež rozdělují lidi.
Pošli nám mír svého Božského ducha
a spoj nás všechny ve svém dokonalém bytí.
Amen

Dowa

Chraň mne, Pane, před pozemskými vášněmi
a připoutanostmi, které zaslepují lidstvo.
Chraň mne, Pane, před touhou po moci,
po slávě a bohatství, jež brání člověku,
aby se zahloubal do Tvého slavného vidění.
Chraň mne, Pane, před dušemi neustále se
zaměstnávajícími zraňováním a ničením bližních
a majícími radost z utrpení druhých.
Chraň mne, Pane, před škodícím zrakem nenávisti
a žárlivosti, jež padá na Tvé vznešené dary.

Chraň mne, Pane, abych neupadl do rukou bláhových
dětí života, aby mě nepoužily ke svým hrám.

Mohly by si se mnou hrát a nakonec mně zničit
jako děti ničí své hračky.

Chraň mne, Pane, ode všeho zlého, jež mi mohou
způsobit moji protivníci ze zahořklosti
a moji oddaní přátelé z nevědomosti.

Amen

Nayar

Milosrdný Pane, všemocný Bože,
skrže paprsky slunce,
skrže vlny vzduchu,
skrže život, který proniká vše v prostoru,
očisť mě, oživ mě, a o to Tě prosím,
uzdrav mé tělo, srdce i duši.

Amen

Nazar

Ó, Ty, posilni naše těla, srdce a duše,
požehnej vše, co přijímáme s vděčným srdcem.

Amen

Ragy

Tvé světlo ozařovalo temné síně mého ducha. Tvá láska se
zakořenila v hlubinách mého srdce. Tvé oči jsou světlem mé duše.
Tvá moc jedná na pozadí mých skutků. (17)

(17. Ke všemu vědomě čerpá sílu z Boha.)

Tvůj mír je jediným odpočinkem mého života. Tvá vůle jedná
na pozadí mých pudů. Tvůj hlas je postřehnutelný ve slovech,
která pronáším. Dokonce Tvůj obraz je mou tváří. Můj život je Tvůj
dech, Milovaný, a já sám jsem Tvou vlastní bytostí.

Naléváš vína do mé prázdné číše všude, kde se setkáváme, na pahorcích a v údolích, na vrcholcích nejvyšších hor, v hustých lesích a suchých pouštích, na březích hučícího moře nebo na břehu usměvavých řek, a v mém srdci hlásí se nadšení a nebeská radost.

Dobyls mého srdce nesčetněkrát. Ty přicházíš a skrýváš se v mnohých a rozličných podobách a v každé z nich jsi Ty, jediný.

Kdo by nebyl lákán nádherou, kterou tak zručně rozvinul na povrchu zemském? Okrášlen tisíci závoji, svítíš tomuto kouzlu krásy. Všechna krása je Tvá. Ty záříš a přece nejsi svou krásou váben. V tomto divadle života hraješ přítele i nepřítele a jediný ty vidíš divadlo tak skvěle zahrané. Hledal jsem tě tak dlouho, můj Milovaný, a nakonec jsem tě našel, přemožiteli mého srdce. A našel jsem Tě, ztratil jsem sebe.

Dopřej mi, ať pocítím objetí Tvých paží, můj Milovaný, když bloudím daleko od domu. Ať se mé srdce stane Tvým luth. (18)

(18. Starobylý strunný nástroj.)

Naslouchajíc Tvému zpěvu, má duše vchází do života. Nech mou pozemskou duši tančiti na Tvém dvoře, můj Indro. Touha, kterou zakouší, nese se jen k Tobě. Když mě Tvé ruce obejmou, cítím se přenesen do ráje.

Všude, kam padne můj zrak, vidím Tvou milovanou tvář, kterou zahalují četné závoje. Magická moc mých očí, které hledají bez ustání, pozdvihla závoj z Tvé zářivé postavy a Tvůj úsměv dobyl mé srdce mnohotisíckrát. Lesk Tvého pronikavého pohledu osvětlil mou zatemnělou duši, a hle, proto nyní všude zřím slunce jas.

Čemus mě to učil za jasného dne a za temné noci? Učils mě, co je to zlo a co se nazývá dobrem. Ukázals mně ohyzdnou tvář života a odhalils mně jeho krásné stránky. Naučils mě moudrosti, pocházející z nejtemnější nevědomosti. Naučils mě myslet po chvílích, kdy jsem nepřemýšlel. Hraješ si se mnou, můj Pane a milý Učiteli, na schovávačku, zavíráš oči a otvíráš je.

Stojíme-li sobě tváří v tvář, Milovaný, nevím, zda Tě mám volati Já nebo zda Tě nazývati Ty. Vidím se, když nejsi přede mnou. Zřím-li Tě, ztrácím sebe sama z dohledu. Považuji za veliké dobrodiní, když jsem s Tebou sám, když však přítom vůbec nejsem, považuji to za největší požehnání.

Když šeptáš ke sluchu mého srdce, má duše se dojme až k extasi. Vlny radosti, které se zdvihají z mého srdce, vytvářejí nit, na níž se může houpati Tvé živé slovo. Jsem hluchý ke všemu, co

přichází z vnějška, mé srdce trpělivě čeká na Tvé slovo. Ó, Ty, kterýs uzavřen v klenotnici mého srdce, promluv ke mně ještě, Tvůj hlas uchvacuje mého ducha.

Jsi-li Ty přede mnou, můj Milovaný, cítím se unášen křídly a mé břímě se stává lehké. Postaví-li se však před můj zrak mé ubohé já, klesnu k zemi a její tíže mne drtí.

Kouzlo Tvých půvabných pohybů strhává mou duši k tanci a srdce mé k tomu, aby tlouklo v rytmu Tvých tanečních kroků. Tvá sladká tvář mě hluboce dojíká a osvobozuje můj zrak, ó, přemožiteli mého srdce, od všeho viditelného. Mé srdce tisíckrát opakuje melodii, kterou hraješ na flétnu a jež mou duši zladuje s celým vesmírem.

Neodvažuji se snít o tom, že bych pozdvihl očí, abych pozoroval Tvůj slavný zjev. Tiše zůstávám sedět na břehu jezera své duše a hledím na Tvůj obraz, jenž se v něm zračí.

Poskytuješ mi svou lásku a kouzlo Tvé lásky dobývá mé srdce.

Blížím-li se k Tobě, můj Milovaný, pravíš mi: "Nedotýkej se mě." Chytám se Tě s dětskou vírou a nosím v srdci Tvůj nejkrásnější obraz. Našel jsem útočiště ve Tvém náručí, Milovaný, a jsem v bezpečí, když pocítuji Tvých rukou.

Jak bych Ti poděkoval, můj králi, za Tvé přečetné dary? Každý dar který od Tebe přijímám, můj štědrý Pane, je neocenitelný.

Tvůj sladký dech křísí v oheň jiskřičku, která je v mém srdci.

Nasloucháš ještě sladšímu mému šeptání. Naučils mne mluvit Tvou řečí a čísti písmo, napsané Tvým perem.

Nazývám Tě svým králem od chvíle, kdy jsem si uvědomil, že má bytost se podobá vzduchové bublině. Když však si uvědomuji Tebe, můj Milovaný, nazývám Tě Já.

Jak Ti poděkovat za Tvé milosrdenství a soucit, ó, králi mé duše? Cos opominul pro mne udělati, když jsem sám krácel pouští nočními temnotami? Přicházels s planoucí pochodní, abys ozářil mou cestu. Zkřehlý studenou tvrdostí světa, hledal jsem záštitu u Tebe. Tvá nekonečná láska mne potěšila. Když se mi nedostalo odpovědi nikde na tomto světě, klepal jsem nakonec na Tvé dveře a Tys ihned odpověděl na vyzvání mého zlomeného srdce.

Hledal jsem Tě, aniž se mi podařilo Tě nalézt. S vrcholu minaretu jsem Tě hlasitě volal. Zvonem chrámovým jsem vyzváněl při svtání i za soumraku. Marně jsem se koupal v Gangu!

Zklamán vrátil jsem se od Kaaby. Hledal jsem tě na zemi. Hledal jsem tě v nebi, můj Milovaný, ale nakonec jsem Tě našel skrytého jako perlu v lastuře svého srdce.

Zemřel bych rád tisíckrát, kdybych v okamžiku smrti mohl dosáhnouti Tvé vznešené přítomnosti. Kdyby mně Tvá milovaná ruka nabízela číši jedu, dal bych přednost tomuto jedu před pohárem nektaru.

Přikládám větší cenu prachu, jež zdvíhají Tvé nohy, můj drahý klenote, než všem pokladům, jež chová země. Kdyby se má hlava mohla dotknouti země Tvého domova, odmítl bych hrdě korunu Khusru. Obětoval bych ochotně všechny radosti, jež mi může poskytnout svět, kdybych mohl uzavřít Tvé soužení ve svém citlivém srdci.

Chvilé života, prožitá s Tebou, je cennější než dlouhá léta života bez Tebe.

Zapomínám na celoživotní smutek, dotkneš-li se mě pohledem.

Čas pro mne neexistuje. Svit Tvého slavného zjevu mne činí nesmrtelným.

Tys mou chloubou. Když si uvědomím své omezené bytí, stávám se nejpokornější ze všech bytostí.

Ó, Ty, semeno rostliny mého života, Tys tak dlouho zůstal ukryt v mé duši v podobě klíčku, avšak nyní jsi ovocem mého života a vzešels z květenství mého srdce.

Nech mě tiše vypučeti ve své zahradě jako němou květinu, aby jednoho dne mé květy a ovoce mohly zpívat legendu o mé mlčenlivé minulosti.

Tvá hudba vybízí mou duši k tanci. Poslouchám Tvou flétnu v šumění větru. Mořské vlny značí rytmus mých tančících kroků. Všude v přírodě slyším zaznívati Tvou hudbu, můj Milovaný, a jak tančím, má duše zpívá o své radosti.

Tvůj úsměv přivolal k životu mé mrtvé srdce. Můj život i smrt závisí na Tvém kouzelném pohledu.

Oh! Podej mi ještě jeden pohár, ó, Sáki! Cením si ho více než život, který jsem žil.

Súry

Šťasten ten, kdo našel ve svém žití cíl svého života.

Šťasten, kdo odpočívá v domovu své duše.

Šťasten, kdo slyší volání z minaretu svého srdce.

Šťasten, kdo vidí hvězdu své duše jako lze vidět z moře světlo přístavu.

Šťastni nevinní, kteří věří a jsou důvěřiví.

Šťastni, kdo bojují trpělivě za věc a neumdlí.

Šťastni, kdo dbají toho, aby jinému neučinili nejmenší zlo v myšlenkách, slovech nebo skutcích.

Šťastni nezištní přátelé a ti, kdo si vytkli za životní zásadu vytrvatí.

Šťastni ti, jejichž chloubou je v Bohu, neboť oni jsou dědici království nebeského.

Šťastni, kdo dělají dobrovolné oběti v dobrém.

Vpravdě srdce, které se kochá láskou Boží, bude korunováno slávou poslední den.

Vpravdě srdce, které neustále opakuje svaté jméno, je vznešené.

Vpravdě srdce, které v sobě obráží Boží světlo, je osvětlené.

Vpravdě srdce, které umí přijmouti Božské slovo, je osvobozené.

Vpravdě srdce, které přijímá Božský mír, je požehnané.

Vpravdě, milost je tu pro každou duši, neboť všechny duše, ať věří jakýmkoliv způsobem a vyznávají kterékoliv náboženství, náleží Bohu.

Vpravdě ten, kdo miluje a nežádá si za to ničeho, je v záviděníhodném postavení.

Vskutku každá duše hledá pravdu.

Vpravdě, kdo je pln naděje, chová ji v životě.

Vpravdě je život ustavičným bojem, a jen ten zvítězí, kdo přemůže sám sebe.

Vpravdě všechno, co vede k dobrému, je dobré.

Vpravdě ten, kdo šetří lidských citů, je duchovně založen.

Vpravdě ten, kdo drží svět, je větší než svět, a koho svět drží ten je menší.

Nabýti zduchovnění je naladiti se do vyšší tóniny.

Zrovna jako stín je zřejmý, ačkoliv neexistuje, tak je tomu i se zlem.

Ohnivý jazyk říká pravdu, nikoliv jazyk tělesný.

Víra dosahuje, čeho se rozum nemůže ani dotknouti.

Je hranice, kterou obezřele činíme ve svých životních záležitostech, a obzorem této hranice je naše důvěra v Boha.

Zrcadlo hvězdářovo zrcadlí srdce sluneční. Srdce, ponořené v rozjímání, obráží vlastnosti Boží.

Délka našeho duchovního vývoje záleží na rytmu našeho života.

Všechno, co hledáme v Bohu, jako světlo, život, sílu, radost a mír, můžeme nalézt v pravdě.

Pravda je osvětlením Boha a Bůh je osvětlením pravdy.

Je tolik podobnosti mezi pravdou a lží jako mezi osobou a jejím stínem. Na rozdíl od první, která je živá, druhá nemá života.

Vpravdě, když se člověk povznese nad pozemské, je země u je ho nohou, avšak když klesne pod ni, je země na jeho hlavě.

Vpravdě duše nemá ani zrodu, ani smrti, ani začátku, ani konce, hřích se jí nemůže více dotknouti než ji může povznést. Tak tomu bylo vždy a bude pořád, a všechno ostatní slouží jen k jejímu zastření jako koule lampy skrývá světlo.

Když člověk zavře své rty, začne mluvit Bůh.

Není učitele kromě Boha, od něho se učíme všemu.

Duše na cestě ke svému cíli se dotkne úrovně, kde vykřikne: "Jsem pravda."

Lepší než všechno bohatství, jež střádáme na tomto světě a než přátelé, které jsme si udělali během svého života, je okamžik, kdy opouštíme tuto zemi a kdy naše vědomí řekne: Tys pravé.

Získání duchovnosti způsobuje, že si uvědomíme dokonalou bytost, která se vytvořila v našem srdci.

Osobní vůle je síla ducha, avšak když falešné já vyjadřuje svou vlastní vůli, duše klesá, místo aby se povznesla. Duch má právo míti osobní vůli, když je duše vyvinuta. "Blahoslavení chudí duchem."

Taly

Mlčení slouží jako visací zámek na rtech předrážděného, jako závora mezi dvěma srdci, oddělenými záští, jako záštita mudrcova proti bláznům, jako závoj neučenému, jenž je postaven před učeného.

Jedni jsou pány úspěchu, jiní jsou jeho otroky. Kdo v životě dělá pokroky, nelpí na úspěchu ač je jím pronásledován, avšak kdo jej hledá, tomu úspěch uniká.

Láska shora je odpuštění, zdola úcta.

Kdo činí více dobra než kolik přijímá, je dobrým člověkem. Kdo činí méně dobra než jej přijímá, je sobec. Kdo však splácí zlo dobrem je svatý.

Kdo dělá méně zla než kolik mu bylo učiněno, je běžný člověk. Kdo chce vrátit zlo, jemu učiněné, je zlomyslník. Kdo páše více zla než kolik ho postihlo, je démon. Není však vůbec pojmenování pro toho, kdo oplácí dobro zlem.

Kdo se má na pozoru, aby nebyl nikdy podveden, je chytrý. Kdo jinému nedovolí, aby ho podvedl, je mudrc. Kdo se dá podvésti jiným, je hlupák. Kdo se však vědomě dává podvádět, ukazuje vlastnosti světcovy.

Přeješ-li si, aby se ti věřilo, nauč se věřit sám sobě. Přeješ-li si, abys byl vážen, nauč se vážit sebe. Přeješ-li si, aby v tebe měli důvěru, musíš se naučit mít důvěru v sebe.

Člověk se jeví čistým a pravdivým svou upřímností, šlechetným dobrosrdečností, moudrým snášenlivostí, velkým trpělivostí, se kterou se osvědčuje uprostřed neustálých životních úderů.

Udatný je ten, kdo zkouší všechno s odvahou. Zbabělý je ten, kdo se bojí udělat krok novým směrem. Blázen je ten, kdo se dá unášet proudem fantasmie a rozkoše, avšak moudrý je ten, kdo sice zkouší všechno, a přece zůstává na cestě, která vede k jeho cíli.

Situace věznitele je horší než věžňova, zatím co je vězněno tělo věžňovo, je uvězněn duch věznitelův.

Život je počestný obchod, ve kterém se všechno časem uspořádá. Dříve nebo později bude třeba zaplatit cenu za

všechno, co jsme přijali v životě. Za něco platíme napřed, za jiné při dodání nebo později při předložení účtu.

Kdo ovládá sám sebe je mistr. Kdo učí sám sebe, je vychovatel. Kdo sebe ovládá, je vládce, kdo sám sebe spravuje, je svrchovaný panovník.

Koho nepravost léká, ten není pánem nepravosti. Kdo se oddává špatnosti, je jejím zajatcem. Kdo se přátelí s nepravostí, je jejím žákem. Kdo si bere poučení ze špatnosti, opouští ji a staví se nad ni, je mistrem a vítězem.

Hlupák jí víc, než může strávit, hromadí větší náklad, než může unést, usekává větev stromu, na které sedí, a seje trní na vlastní cestu.

Kdo říká: "Nemohu snést", dokazuje svou malost. Kdo říká: "Nemohu odolat", dokazuje svou slabost. Kdo praví: "Nemohu mít podíl", ukazuje svou nedokonalost.

Kdo ztroskotá sám u sebe, má nezdár ve všem. Kdo dobyl sebe, dobyl vše.

Šťasten, kdo činí dobro jiným, nešťasten, kdo očekává od jiných dobro.

Láska, jež dělá pokroky, podobá se tekuté a sladké vodě řeky, avšak láska, která nečiní pokroky, je jako slaná mořská voda.

Jsou dva druhy lidí, jež hledají Boha: ti, kdo jej vytvářejí, a ti kdo jej znetvořují.

Každá myšlenka, slovo nebo činnost, která je přirozená, dobrá a srdečná, je ctností. Které však schází tyto vlastnosti, je hříchem.

Je nemoudré býti klamán jinými. Je moudré všechno viděti, všemu rozuměti a odvracet zrak od toho, čím se má opovrhovat.

Člověk si způsobuje smrt. Jeho duše je určena k věčnému životu. Život je zajetí, z něhož osvobozuje smrt.

Víra v Boha je topivo, láska k Bohu je zář, uskutečnění Boha je plamen Božského světla.

První zrození je zrod člověka, druhé zrození je narození Boha.

Co Brahma během let stvořil, tomu se Višnu jednou smál a Šiva to zničil za vteřinu.

Úspěch vede k úspěchu a neúspěch následuje neúspěch.

Je snadné zamotati uzel připoutanosti, je však nesnadné jej rozvázati, když to chceme učiniti.

Dobro chválí dobré, ale zlo bojuje proti zlu.

Bojovati proti druhému způsobuje válku, avšak bojovati proti sobě přináší mír.

Hadi se rodí pod trnem a štíří se množí pod korunou.

Jsi-li bystrý a inteligentní, je to přirozené. Jsi-li však prostý a moudrý, je to podivuhodné.

Máme zapomenouti na minulost, ovládati přítomnost a připravovati budoucnost.

Je možno prorazit hory, překlenouti moře, udělati vzdušnou cestu, není však možno nalézt prostředku, jak pracovati s osobou zatvrzelou, která je zaujata svými myšlenkami a zkostnatělá ve svém způsobu životního nazírání.

Co věda nemůže vysvětliti, umění jí nemůže napovědět. Co umění tiše napovídá, poesie říká nahlas. Avšak hudba vyjadřuje i to, co poesie nemůže vyjádřiti slovy.

Kdo neztrácí příležitost ke konání dobra, je dobrý, a kdo vyhledává chvíli, aby si mohl takovou příležitost připravit, je ještě lepší, avšak kdo vždycky hledá příležitost, jak by mohl učiniti dobro, je požehnaný mezi lidmi.

Kdo se obrací k lidské inteligenci, zaklepá na dveře lidského mozku. To je řečník. Kdo se obrací k lidskému citu, vejde do srdce lidí. To je kazatel. Avšak kdo proniká ducha svých posluchačů, vždycky bude sídlit v jejich duších.

Vášeň je kouř a pohnutí je zář ohně lásky. Odříkání je plamen, který ozařuje stezku.

Kdo utrácel, užíval. Kdo schraňoval, ztratil. Kdo však dal, zachránil poklad navždy.

Kdo nezná pravdu, je dítě. Kdo hledá pravdu, je dospělý, kdo však našel pravdu, ten je stará duše.

Spokoj se s tím, co v životě máš, buď vděčný za to, co nemáš, neboť o to máš méně starostí, avšak snaž se získati čeho nutně potřebuješ a využítuj co nejlépe každého okamžiku života.

Je možno lámati skálu a uhlazovati ji, tvrdý kov může být roztaven a odlit, avšak nejtíže ze všeho se dá přetvořiti duch hlupáka.

Z těla lásky pochází vzájemnost, ze srdce lásky vzchází šlechtnost, avšak z duše lásky se rodí odříkání.

Učiň své srdce tak měkké jako vosk, aby sympatisovalo s jinými, avšak učiň je také tvrdé jako skálu, aby sneslo rány, jež dostane zvnějška!

Cesta svobody míří k podrobenosti, cesta kázně vede ke svobodě.

Síla hromadí sílu, však slabost přináší ještě větší slabost.

Překlad je znovuvtělení a výklad je převtělení myšlenky.

Kdo přemýšlí, proč ostatní nejsou tím, čím by měli být, zbytečně se trápí. Kdo se však souží, že není tím, kým by měl být, jedná správně.

Kdo bojuje proti vlastní přirozenosti za svůj ideál, je světec. Kdo je oddán svému ideálu za uskutečnění pravdy, je mistr.

Pro andělskou duši láska znamená oslavení. Pro duši džina láska znamená obdiv. Pro lidskou duši láska znamená cit a pro zvířecí duši znamená vášeň.

Čí sympatie je probuzena, ten je živ. Čí srdce spí, ten je mrtev.

Vaše inteligence ničí, co slepě vytvoříte, a vaše nevědomost ničí, co je vytvořeno vaším rozumem.

Člověk je sám sobě příkladem. Je-li špatný, všechno je mu špatné, je-li dobrý, všechno je pro něho dobré.

Tany

Rosničko, proč každý hmyz, který se tě dotkne, ihned umírá? Miluji jej tolik, že jej pojídám. Rosničko, kde ses naučila této filosofii? Jakýs hlas mi řekl jednoho dne: Jsem láska a jsem život. Pevně svírám každého, kdo ke mně přichází, a měním jej v sebe sama.

Slzičko, proč existuješ? Jsem malé pozemské světlo.

Růžové poupě, cos dělalo v noci? Se sepjatýma rukama jsem prosilo nebe, aby otevřelo mé srdce.

Lekníne, co představuje tvůj bílý šat? Čistotu srdce tohoto jezera.

Tulipáne, proč máš otevřeny své rty? Abych vyslovil, čemu jsem se naučil v mlčení. A čemu ses naučil? Naučil jsem se ze sebe učiniti číši života.

Orchideji, co představují tvé okvětní lístky? Působné pohyby tance. Co vyjadřuje tedy tvůj tanec? Zemi, která se ukládá nebi.

Malé chudobky, proč se držíte tak při zemi? Protože země je obydlím všech smrtelných bytostí. Malé chudobky, které evangelium hlásáte? Blahoslavení pokorní, neboť oni jsou dědici země. Malé chudobky, z jakého důvodu tu jste? Abychom zrcadlily nebe na zemi. Malé chudobky, jaký je váš každodenní úkol? Těšiti srdce zdeptaná. Malé chudobky, co děláte zde na hřbitově? Uctíváme Boha, sklánějíce se k nohám jeho stvoření.

Kaktusi, proč jsi poset trny? Jsem jazyk zlomyslného člověka. Kaktusi, proč tvůj kmen je tak pichlavý? Jsem ruka zločincova. Kaktusi, proč tvé listy jsou tak pichlavé? Jsem srdce zlosynovo, kterému dělá potěšení, když jiné zraňuje.

Krásné keře kručinky, proč jste tu? Jsme malé svítilny na tvé cestě. Odkud přicházíte vy, pichlavé ostny? Květy přicházejí shora a ostny zdola.

Keři růží, kdo jsi, přítel nebo nepřítel? Jsem oběma, neboť mé květy jsou laskáním přítelovým a mé ostny jsou bodáním nepřítelů.

Zrnka obilná, proč vzcházíte tak těsně u sebe? Jednota je naše síla, proto v nás hledáte svou životní obživu.

Palmovníku, co znamenají tvé rozpjaté ruce? Zdvihám ruce k nebi, když se modlím, a pak přináším požehnání na zemi.

Borovice, kdo jste? Jsme duchy mudrců, kteří dali přednost bdění na lesní samotě před životem ve světě. Borovice, co znamenají vaše větve? Ruce, vztažené k nebi, aby požehnaly zemi. Borovice, jaký je váš účel? Jsme chrámy, zřízené pro uctívatele Boha v přírodě. Borovice, prozradte mi tajemství svého života? Jsme stíny ukřižovaných duší, které očekávají trpělivě hodinu svého osvobození.

Suché dřevo, proč tě pálí? Protože už nemohu nésti ovoce.

Bouřko, co ti dává takovou sílu? Má láska k zemi.

Měsíci v úplňku, kam odcházíš? Do ústraní.

Proč se zmenšuješ po svém úplňku? Abych ze sebe udělal prázdnou nádobu, která se znovu naplní.

Kostelní zvone, co opakuješ? Svaté jméno Boží, které zní celou mou bytostí. Kostelní zvone, co hlásáš? Hlásám, že každá hlava, která zní stejně jako má, daleko nese Boží poselství. Kostelní zvone, co tě uvádí v pohyb? Slovo Boží!

Kadidlo, co šeptáš při bohoslužbách? Žádná modlitba nemůže dospět k Bohu, netryská-li z horoucího srdce. Kadidlo, co kážeš v kostele? Kdo na sebe bere utrpení druhého, musí se pozdvihnouti ze smrtelného světa do sfér nesmrtelnosti. Kadidlo, co znamená tvá vůně? Má vůně je důkazem, že sám sebe obětuji. Kadidlo, řekni mi, jaká mravnost je ukryta v tvé přirozenosti. Když mé srdce snáší zkoušku ohněm, mé skryté vlastnosti se stanou zjevné. Kadidlo, řekni mi tajemství své existence? Jsem srdce uctívatele Boha, jehož hluboký povzdech zdvihá se k nebesům a šíří kolem svou vůni.

Peníze, jaký je váš význam? Jsme pečeť srdcí. Srdce jednou námi zapečetěné již vždycky miluje jen sebe. Když odejdete, co se stane s tím, kdo vás miluje? Zanecháváme v srdci toho, kdo nás miluje, stopu, která se navždy podobá zranění. Peníze, co nejvíce milujete? Přejít z ruky do ruky. Kde je váš domov? V srdci našeho uctívatele. Kde se hromadíte? Kde jsme vřele přijaty. Kde bydlíte? Tam, kde nás zbožňují. Peníze, koho hledáte? Toho, kdo hledá nás. Peníze, koho posloucháte? Toho, kdo je nad nás povznesen. Stáváme se jeho otrokem a jako prach se prostíráme u jeho nohou.

Ďáble, kde nacházíš svůj domov? V očích, které pochybují, v jízlivém jazyku, ve žvástavých ústech, v indiskrétních uších, v lenošných rukách, v nepokojných nohách, ve hříšném těle, ve zvráceném duchu, v zahořklém srdci, v zaslepené duši. Ďáble, jak se vyjadřuješ? Mhouřením očí, jízlivým úsměvem, zraňujícími slovy a falešnými slzami. Proč, co jsi?

Jsem výkřik dychtivého ducha.

Proč, co znamenáš?

Jsem ten, kdo klepá na zavřené dveře.

Proč, co představuješ?

Sovu, která nemůže vidět za dne?

Proč, jaký je tvůj nářek?

Podrážděnost ducha.

Proč, jakým způsobem žiješ?

Jsem uzavřeno v temné místnosti.

Proč, jak dlouho trvá tvé zajetí?

Po celou noc.

Proč, co očekáváš tak netrpělivě?

Svítání.

Proč, tys samo závojem odpovědi, kterou si žádáš.

*****

Obsah

Název kapitoly	Stránka
Předmluva.....	1
Alapy.....	3
Alankary.....	4
Buly.....	5
Čaly.....	18
Gamaky.....	27
Gayatri.....	29
Ragy.....	33
Sury.....	36
Taly.....	38
Tany.....	42

(Přeložil a poznámkami opatřil Karel Makoň - Plzeň 1952)

*****

*** *

Konec

